

Sodba.

Kakó blišči se nad goró,
Kot stalo solnce bi nad njó!
Nikdár to svetlo solnce ní:
Na góri kralj Matjáž stoji
S prelepo zlato krono.

Oj, dolgo je pod goro spal,
Danès je svojo vojsko zbral;
In brž so šli do vseh dežel,
Do vseh dežel, vasij in sel
Matjaževi poslanci.

Vso širo zemljo preleté,
Hité k Matjažu vsi ljudjé;
Oj, to je bil vam hrum in šum
Neštetih ljudstev, gostih trum
Tam pod zeleno goro!

In govori mogočni kralj:
Prišli ste sèm iz daljnih dalj,
Pravico da dobí tlačan,
Za greh se spokorí tiran —
Povejte, kaj vas tare!

In tja k prestolu vsak dreví,
In kmalu teče gorka kri;
Povsod se meči dvigajo,
Roké po zraku švigajo —
Vsak hoče biti prvi.

Pred kralja starec prihití;
Kot sneg se brada mu blišči,
Obraz mu trd, okó mrtvó,
Matjažu govori takó:
»Visoko veličastvo!

»Kakó bi vladal mir krásn!
In v raji kakor prvi dan,
Lepó bi živel človek vsak,
Ko bi razvidel siromak,
Kaj Bog mu je odločil.

»Duhá mu begajo ljudjé,
Ki blazni mu v uhó kričé:
»Kdor prej tiran, poslej tlačan,
Kdor prej tlačan, poslej tiran! —
Kralj, reši nas bedakov!»

»O ne verjemi, kralj Matjáž,
Besede so mu gujusna laž!« —
»»Resnico pravi!«« — »»Ne, ni res!««
Takó odmeva do nebes
Tam pod zeleno goro.

Mlad mož pred kralja prihití,
Z rudečim plaščem od krvi;
Obraz mu vél, okó mrtvó,
Matjažu govori takó:
»Visoko veličastvo!

»Res srečen bi bil zemski rod —
Ko níkdo bi ne bil gospod,
Ko sebe le bi vladal vsak,
In bogataš in siromak
Izginil bi za vedno.

»Slobode si nesrečni svet
Želi že mnogo tisoč let,
A dih prostejši brž ljudjé
Brezčutni njemu zadušé. —
Kralj, reši nas trinogov!»

Še bolj med ljudstvi zahrumi,
Pod goro teče gorka kri . . .
Tedad pa vstane silni kralj,
In čuje se do daljnih dalj
Matjažev glas mogočni:

»Ne boj se, ti nesrečni svet,
Trpél boš le še malo let . . .!
Uničíte se med seboj,
In kadar boste pod zemljó,
Takrát bo vsakdo srečen!»

Tedad vsa ljudstva ostrmé,
Ko razdelí se vrh goré!
In silni kralj Matjaž z vojskó
Izgine kakor sèn pod njó,
Da spí vso dolgo večnost.

Trošan.

